

Arrest

nr. 62 478 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VERRELST en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2006 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Aangezien Nederland en niet België bevoegd bleek voor de behandeling van de asielaanvraag, werd op 18 mei 2006 een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 september 2010 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 1 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten. Dit is thans de met huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.09.2010 door (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, § 2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 1 ° de echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt'

Aangezien betrokkene een aanvraag deed in functie van zijn echtgenote en het verblijf van de echtgenote op 17.11.2010 werd geweigerd, is er niemand meer waar betrokkene zich bij kan voegen. Bijgevolg kan bezwaarlijk aan betrokkene een recht op verblijf worden toegestaan."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing die op 4 maart 2011 aan verzoeker betekend werd, is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, van de wet van 15.12.1980 stelt: 'als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 1 ° de echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Aangezien betrokkene een aanvraag deed in functie van zijn echtgenote en het verblijf van de echtgenote op 17.11.2010 werd geweigerd, is er niemand meer waar betrokkene zich bij kan voegen. Bijgevolg kan bezwaarlijk aan betrokkene een recht op verblijf worden toegestaan."

Het is inderdaad zo dat verzoekers echtgenote sinds 17 november 2010 geen verblijfsrecht van onbepaalde duur meer heeft voor België. Echter, zij beschikt nog steeds over een bijlage 35 en verblijft dus nog steeds legaal op het Belgische grondgebied. Momenteel verblijven verzoeker en zijn echtgenote weliswaar niet meer op hetzelfde adres.

De gemachtigde van de minister heeft nagelaten te onderzoeken waarom verzoekers echtgenote haar verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft verloren, heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat zij momenteel nog steeds legaal op het grondgebied verblijft op basis van de bijlage 35 die haar werd afgeleverd, en heeft niet willen onderzoeken waarom verzoeker momenteel gedwongen wordt niet meer met haar samen te wonen.

Door de psychologische problemen van verzoekers echtgenote en haar opname in de psychiatrische afdeling van het GZA, heeft verzoeksters echtgenote haar verblijfsrecht van onbepaalde duur verloren

en zijn verzoeker en zijn echtgenote gedwongen tijdelijk niet op hetzelfde adres te verblijven. Hun kinderen zijn om deze zelfde reden tijdelijk toegewezen aan het Dennenhuis, centrum voor Kinderzorg en Gezinsondersteuning te Kapellen.

Onder de gegeven omstandigheden is het in deze uiterst schrijnende situatie dan ook niet aan verzoeker te verwijten dat het verblijfsrecht van onbepaalde duur van zijn echtgenote werd ingetrokken, waartegen momenteel bovendien een schorsend beroep nog steeds hangende is, en dat bovendien de samenlevingsverplichting van art. 42 quater §1 lid 4° van de Vreemdelingenwet momenteel niet wordt nageleefd.

Door op basis van de aangehaalde argumenten te besluiten dat verzoeker na een wettig verblijf het land binnen de 30 dagen het land dient te verlaten, handelde verwerende partij niet enkel niet correct, maar ook onzorgvuldig en erg onredelijk. Verzoeker is samen met zijn echtgenote naar België gekomen om hier samen met hun kinderen hun leven op te bouwen. De mentale problemen van verzoekers echtgenote maakten dit echter onmogelijk.

Verzoeker niet alleen verwijten dat zijn echtgenote haar verblijfsrecht van onbepaalde duur verloren heeft, maar hem om deze reden ook zijn verblijfsvergunning afnemen en hem dwingen naar zijn land van herkomst terug te reizen, is bezwaarlijk redelijk te noemen.

De motiveringsplicht houdt niet alleen in dat de aangehaalde argumenten afdoende moeten zijn, maar ook dat de motivering een correct beeld schept van de omstandigheden. Door zich slechts op formele weigering van het verblijf aan verzoekers echtgenote te baseren, waartegen momenteel bovendien een schorsend beroep nog steeds hangende is, zonder de achtergrond van de feiten verder te onderzoeken, heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd.

De schending van de motiveringsplicht zoals beschreven in vernoemde wetsartikelen, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook duidelijk en bewezen, wat de vernietiging van de bestreden beslissing verantwoordt.

Onder de gegeven omstandigheden is de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd, maar is ook de houding van de verwerende partij in dit hele dossier zeer onredelijk en onzorgvuldig.

Bovendien zou de uitvoering van de bestreden beslissing duidelijk een schending van artikel 8 E.V.R.M. uitmaken. Verzoekers echtgenote, die in de huidige moeilijke omstandigheden zijn steun nodig heeft, en zijn kinderen verblijven nog steeds legaal op het Belgische grondgebied.

Verzoeker heeft het recht om bij zijn gezin te blijven, en hem dit recht ontnemen zou duidelijk een schending zijn van zijn recht op een gezinsleven, zoals vastgelegd in artikel 8 E.V.R.M."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker een verblijfsrecht heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie, in het bijzonder zijn echtgenote ; dat dit inhoudt dat hij zich bij zijn echtgenote dient te voegen; dat het verblijf van zijn echtgenote werd geweigerd en er dus niemand meer is die hij kan voegen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt

te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker bekritiseert overigens de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de feitelijke correctheid van de motieven betwist, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 september 2009 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en in het bijzonder in functie van zijn echtgenote. Op 17 november 2010 wordt ten aanzien van verzoekers echtgenote een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker ontkent niet dat zijn echtgenote niet meer over een verblijfsrecht beschikt, noch dat hij een verblijfsrecht in functie van zijn echtgenote heeft aangevraagd en dat zijn verblijfsrecht aldus afhankelijk is van het verblijfsrecht van zijn echtgenote. Verzoeker bekritiseert echter de beslissing welke werd genomen ten aanzien van zijn echtgenote. Zo licht hij de omstandigheden toe die ervoor gezorgd hebben dat zijn echtgenote haar verblijfsrecht verloren heeft. Dienaangaande merkt de Raad op dat de beslissing van verzoekers echtgenote geenszins het voorwerp uitmaakt van huidig beroep, zodat verzoekers betoog niet dienstig is. Bovendien blijkt het beroep van zijn echtgenote tegen haar beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ondertussen te zijn verworpen door de Raad bij arrest nr. 58 096 van 18 maart 2011, zodat deze beslissing ondertussen definitief is geworden.

Verzoekers echtgenote beschikt niet meer over een verblijfsrecht en aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, nu blijkt de burger van de Unie in functie van wie verzoeker een verblijf heeft aangevraagd zelf niet meer over een verblijf beschikt. Verzoekers betoog dat zijn echtgenote over een bijlage 35 beschikt, is vooreerst niets meer dan een gratuite bewering en bovendien niet relevant. Een bijlage 35 is een document dat wordt afgegeven aan de persoon die een beroepsprocedure lopende heeft. Dergelijk document wordt maandelijks verlengd en dit zolang de procedure loopt. Het is dus slechts een tijdelijke verblijfstitel zolang de beroepsprocedure loopt. Aangezien de beroepsprocedure ondertussen verstreken is voor zijn echtgenote is het weinig waarschijnlijk dat zij nog in het bezit zou zijn van een bijlage 35. Het stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt ter staving van zijn bewering dateert van vóór de uitspraak door de Raad. Hoe dan ook kan dergelijk document geenszins vergeleken worden met een verblijf dat toegekend wordt aan een burger van de Unie en kan geen recht op een verblijf van meer dan drie maanden in de zin van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet openen.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn noch dat de beslissing kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte

feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een gratuite bewering dat zijn echtgenote en kinderen over een legaal verblijf in België beschikken. Integendeel, de stukken van het administratief dossier tonen aan dat aan zowel verzoeker, als aan zijn echtgenote en kinderen een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Aldus heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin zal worden gescheiden noch dat hij zijn gezinsleven niet meer zou kunnen verder zetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk het volgende:

Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan liet verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk,

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

(...)

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, hij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht niet een minderjarig kind, hij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

De bestreden beslissing lijkt, hoewel dit niet expliciet vermeld wordt, aan verzoeker het verblijfsrecht te ontnemen op basis van artikel 42quater §1 lid 2° Vreemdelingenwet. Gelet op de argumenten aangehaald in het eerste middel, kan dit geen geldige rechtsgrond vormen voor de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker.

Eventueel had verwerende partij het verblijfsrecht van verzoeker kunnen intrekken op basis van artikel 42quater § 1 lid 4° Vreemdelingenwet, aangezien hij en zijn echtgenote momenteel niet op hetzelfde adres verblijven. Echter, in dat geval had de uitzondering van artikel 42quater §4 lid 3° en/of lid 4° Vreemdelingenwet moeten toegepast worden.

De gegeven omstandigheden maken immers een zeer schrijnende situatie uit, die een toepassing van artikel 42quater § lid 3° en/of lid 4° Vreemdelingenwet verantwoordt.

De kinderen van verzoeker zijn weliswaar tijdelijk ondergebracht in het Dennenhuis, maar hij heeft nog steeds het ouderlijk gezag en omgangsrecht behouden. Op zeer regelmatige tijdstippen, namelijk elke woensdag, zaterdag en zondag bezoekt verzoeker zijn kinderen, en hij hoopt hen spoedig terug mee naar huis te kunnen nemen. (stuk 9 als bijlage)

Verzoeker had een vast arbeidscontract bij BVBA Professionele Bouwmaatschappij van 1 oktober 2010 tot 31 november 2010. (stuk 10 als bijlage) Op 6 december 2010 heeft hij bij dezelfde werkgever een nieuw contract kunnen bekomen, op basis waarvan hij vast in dienst werkt als schilder in functie van de opdrachten die zijn werkgever krijgt. (stuk 11 als bijlage)

Hij was ook aangesloten bij Partena voor zijn ziektekostenverzekering. (stuk 12 als bijlage)

Helaas, door intrekking van zijn verblijfstitel en het afleveren van de bijlage 20 heeft hij zijn professionele activiteiten moeten stopzetten.

Verzoeker levert het bewijs dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en zeker zal kunnen voor zichzelf en zijn kinderen instaan.

Door verzoeker het verblijfsrecht te ontnemen, zonder hierbij rekening te houden met de specifieke omstandigheden, namelijk de schrijnende omstandigheden en het omgangsrecht van verzoeker met zijn kinderen, heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de motiveringsplicht geschonden, alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook een eventuele intrekking op basis van artikel het artikel 42 quater §1 lid 4° van de Vreemdelingenwet had dus niet mogelijk geweest, aangezien verzoeker volledig onder de voorwaarden valt die een uitzondering maken op de algemene toepassing van artikel 42 quater §1 lid 4° van de Vreemdelingenwet.

Op deze basis is een vernietiging van de bestreden beslissing dan ook aangewezen."

Verzoekers betoog kan niet worden gevolgd. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden heeft de bestreden beslissing geen uitstaans met artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Verzoekers verblijfsrecht wordt geenszins ingetrokken. Aan verzoeker wordt geen verblijf toegekend. Artikel 42quater is slechts van toepassing ten aanzien van de vreemdeling/familielid van een burger van de Unie aan wie reeds een verblijfsrecht werd toegekend, m.a.w. aan wie een F-kaart werd toegekend. Zo bepaalt artikel 42quater van de vreemdelingenwet onder welke voorwaarden de F-kaart kan worden ingetrokken en het verblijf worden beëindigd. Verzoeker heeft echter nooit een F-kaart ontvangen.

Aangezien verzoeker nooit een verblijf werd toegekend kan hij zich ook niet beroepen op de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel mist juridische grondslag.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU